

zbytkem svých tenčících se financí. Pak triumfálně hodila karty na stůl a natáhla se pro bank.

„To je moc pěkná ruka,“ prohlásil Bonsoir, a když to dořekl, jeho pracka se nějakým způsobem ocitla na té krysi a pevně ji stiskla, aby nemohla shrábnout jeho výhru. „Je to ten typ ruky, od které by jeden čekal, že díky ní zbohatne.“ Bonsoir otočil své karty. „Někdo takový by byl zklamaný.“

Krysa upřeně hleděla na dvojici tenkých papírků, které jí právě připravily o úspory. Poté se podívala na hranostaje. „Dneska večer jsi bral strašně moc banků.“ Její společník se odsunul od stolu a položil si ruku na perkusní pistoli ve svém opasku. „Strašně moc banků.“

Bonsoirovi se zlomyslně rozsvítily oči. „To protože vůbec neumíš hrát poker,“ řekl a pod čenicem se mu roztáhl úsměv, „a protože já jsem Bonsoir.“

Druhá krysa poklepala o pažbu své zbraně zahnutým žlutým drápkem, *tyk tyk*. Ostatní hosté kolem nich se honem snažili připravit na blížící se násilí. Někteří se přesunuli do rohů a ti, co se nacházeli poblíž východu, využili příležitosti a vyklouzli ven. Barman se skrčil pod pultem a sklíčeně uvažoval, jak dlouho mu zabere, než z podlahy dostane skvrny od krve.

Ale poté první krysa pomalu zamrkala a zavrtěla hlavou na tu druhou.

„Právě tohle se mi na vaší zemi líbí,“ řekl Bonsoir a shrábl výhru. „Všichni jsou tu tak rozumní.“

Povídalo se, že Bonsoir přišel s Cizineckou legií a nikdy už neodešel. O Bonsoirovi se toho povídalo spoustu. Něco byla nejspíš i pravda.

Zdálo se, že přinejmenším krysy si to myslely. Ven se vytratily rychleji, než by bylo důstojné – ale zase krysy, jakožto druh žijící ze špíny, si s důstojností hlavu nedělají.

Kapitán se spustil dolů z vysoké stoličky a vyrazil k zadnímu stolu, který byl nyní osazen pouze Bonsoirem a jeho dámskou společností. Veverka se vrátila na čestné místo na jeho klíně a vesele se chichotala tomu, co jí tlumeně šeptal do ucha.

„*Kap-i-ton*,“ pronesl Bonsoir na pozdrav, ačkoli si myšáka všiml hned, jak vstoupil. „Už je to dlouho.“

Kapitán přikývl.

„Že by přátelská návštěva? Vypátral jsi svého starého přítele Bonsoira, abys zjistil, jak se přizpůsobil svému novému životu?“

Kapitán zakroutil hlavou.

„Ne?“ Hranostaj podruhé odsunul svoji milenkou stranou, vyvalil oči a předstíral překvapení. „Jsem v šoku. Chceš říct, že jsi Bonsoira přišel navštívit s nějakým postranním úmyslem?“

„Jdeme to znovu zkusit.“

„Jdeme to znovu zkusit?“ opakoval Bonsoir a poškrábal se na bradě svým ebenovým drápkem. „Kdo to je *my*?“

„Gang.“

„Máš na mysli ty, co jsou pořád naživu?“

Kapitán neodpověděl.

„A proč myslíš, že bych se k... gangu, jak ty říkáš, chtěl znovu připojit?“

„Na konci budou peníze.“

Bonsoir mávl rukou přes kupu žetonů před ním. „Peníze jsou vždycky.“